

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

از تعقیبات مهمّ نماز ظهر، اقتدا به حضرت صادق علیه السّلام در دعا برای

حضرت مهدی علیه السّلام است: **عَبَادِ بْنِ مُحَمَّدِ الْمَدَنِيِّ قَالَ: دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ**

عباد بن محمد مدنی می‌گوید: در مدینه به حضور امام صادق علیه السّلام وارد شدم، در

اللَّهِ عَ بِالْمَدِينَةِ حِينَ فَرَعٌ مِنْ مَكْتُوبَةِ الظُّهْرِ وَقَدْ رَفَعَ يَدَيْهِ إِلَى السَّمَاءِ وَهُوَ يَقُولُ:

حالی که از نماز واجب ظهر فراغت پیدا نموده و دستانش را به سوی آسمان بالا برده و می‌فرمود:

أَيُّ سَامِعٍ كُلِّ صَوْتٍ، أَيُّ جَامِعٍ كُلِّ فَوْتٍ، [أَيُّ جَامِعٍ كُلِّ شَمَلٍ]، أَيُّ بَارئِ كُلِّ

ای شنونده هر صدا، ای گرد آورنده هر امری که از دست رفته باشد [ای گرد آورنده امور پراکنده] ای آفریننده

نَفْسٍ بَعْدَ الْمَوْتِ، أَيُّ بَاعِثٍ، أَيُّ وَارِثٍ، أَيُّ سَيِّدِ السَّادَةِ، أَيُّ إِلَهِ الْآلِهَةِ، أَيُّ جَبَّارِ

هر جاندار بعد از مرگ، ای برانگیزاننده، ای وارث، ای سرور سروران، ای معبود معبودها، ای سرکش

الْجَبَابِرَةِ، أَيُّ مَلِكِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، أَيُّ رَبِّ الْأَرْيَابِ، أَيُّ مَلِكِ الْمُلُوكِ، أَيُّ بَطَّاشٍ،

بر سرکشان، ای فرمانروای دنیا و آخرت، ای پروردگار پروردگاران، ای پادشاه پادشاهان، ای خدایی که سخت با سلطه

أَيُّ ذِي الْبَطْشِ الشَّدِيدِ، أَيُّ فَعَالًا لَمَّا يَرِيدُ، أَيُّ مَحْصِي عِدَدِ الْأَنْفَاسِ وَنَقْلِ

و چیزی می‌گیری، ای خدایی که هر چه را بخوای بی‌درنگ انجام می‌دهی، ای شمارنده شماره نفسها و

الْأَقْدَامِ، أَيُّ مَنْ السَّرَّعِنْدَهُ عِلَانِيَةً، أَيُّ مَبْدئِ، أَيُّ مَعِيدِ، أَسْأَلُكَ بِحَقِّكَ عَلَى خَيْرَتِكَ

گامهای برداشته شده، ای خدایی که نهان در نزد تو آشکار است، ای آغازگر، ای برگرداننده، به حقّی که بر برگزیدگان از

مِنْ خَلْقِكَ وَبِحَقِّهِمُ الَّذِي أَوْجِبْتَ لَهُمْ [عَلَى نَفْسِكَ]، أَنْ تَصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدًا وَأَهْلَ

خلقت داری و به حقّی که نسبت به ایشان بر خود واجب فرموده‌ای، از تو مسألت دارم که بر محمد و اهل

بَيْتِهِ، وَأَنْ تَمَنَّيَ عَلَيَّ السَّاعَةَ بِفَكَكَ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ، وَأَنْجِزْ لَوْلِيكَ وَابْنَ نَبِيِّكَ الدَّاعِيَ

بیت او درود فرستی، و در همین لحظه به آزادی‌ام از آتش جهنّم منت نهی و به وعده و نجات و پسر پیامبرت که به اذن تو بندگان را

إِلَيْكَ بِإِذْنِكَ، وَأَمِينِكَ فِي خَلْقِكَ، وَعَيْنِكَ فِي عِبَادِكَ، وَحِجَّتِكَ عَلَيَّ خَلْقِكَ - عَلَيْهِ

به سویت می‌خواند، و امین تو در میان خلق، و حجت و راهنمای تو بر خلق می‌باشد، که

صَلَوَاتِكَ وَبَرَكَاتِكَ - وَعَدِهِ، اللَّهُمَّ، أَيَّدِهِ بِنَصْرِكَ، وَانصُرْ عَبْدَكَ، وَقُوِّ يَا: وَقَوْ [مَوْقٍ]

درودها و برکاتت بر او باد- وفا نمایی، خلوتنا، به یاری خویش او را یاری فرما، و آن بندهدات را یآوری کن و

أَصْحَابِهِ، وَصَبْرِهِمْ، وَافْتَحْ لَهُمْ مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا، وَعَجِّلْ فَرْجَهُ،

یارانش را تیر و مند [یا، موفق] فرما، و آنان را شکیبا گردان و از جانب خویش تسلط یاری‌گری برای ایشان عنایت فرما، و در فرج و ظهور او تعجیل فرما،

وَأَمْكَنَهُ مِنْ أَعْدَائِكَ وَأَعْدَاءِ رَسُولِكَ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

واورا بر دشمنانت و دشمنان رسولت چيرەگردان، اي مهربانترين مهربانان

فلاح السائل و نجاح المسائل، صفحه ۱۷۱